

[Kai Moltke.]

at jeg er beskeden i mine forslag og i mine krav både i forhold til, hvad den højtærede boligminister lovede, og til de krav, som er rejst under denne debat af de forskellige organisationer, som jo ikke på nogen måde er fjender af regeringen, men hvis store flertal og ledelser tværtimod står regeringen overordentlig nær, selv om det samme måske ikke fuldstændig kan siges, når det drejer sig om regeringens boligpolitik.

Dernæst kun nogle principielle bemærkninger om boliglovgivningen i almindelighed. Det sidste slagord her i denne sal har jo været samordning, økonomisk samordning, bringe sammenhæng, synspunkter og logik i tingene. Men hvad er behandlingen i boligministeriet et vidnesbyrd om? At man udstykker tingene, serverer i småbidder og overhovedet ingen samlet linje eller samlet kurs har i noget af det, der stilles forslag om her.

Ved forespørgselsdebatten i januar indkasserede den højtærede boligminister ros for, at man opretholdt perspektivet med den fulde beskæftigelse, og at der skulle færdiggøres mellem 30 000 og 35 000 lejligheder pr. år. I udvalget i fjor talte vi om, at der måtte være plan og orden i tingene, at vi måtte nå frem til en 3 års plan. Men hvordan bryder planer sammen? Ja, mennesker spår, og nationalbanken rå'r. Nu siger det økonomiske udvalg, som har udarbejdet regeringens årsberetning, at det ikke så meget drejer sig om at nå op på de 35 000 lejligheder som at skære toppen af byggeriet. Her er tale om en beskeden ydelse på ca. 12½ mill. kr. i bedste tilfælde. Det giver man tilsyneladende med den ene hånd, men fra denne talerstol bebudes kort forinden, at man så til gengæld vil gennemføre 1 pct.s forhøjelse af statslånsrenten for ældre byggeri fra 1950erne, en forhøjelse, som vil ramme ca. 160 000 mennesker i parcelhuse og lejere, for herved kan man spare eller indkassere 50 mill. kr.

Jeg er meget lidt for at komme med ondskabsfulde lignelser, men når man endelig skal tage stilling til det kaos, som præger regeringens holdning til bolig- og byggeproblemer, kan jeg ikke finde nogen bedre lignelse end den klassiske tegning, som Storm Petersen i sin tid offentliggjorde, med det rige bord, hvor den fede mand

sad med sine koteletter og den lille magre hund stod ved siden af, og hvor de humanitære følelser voksede: selvfølgelig skulle hunden ikke have munden tom, og resolut grøb den fede mand kniven og skar halen af hunden og proppede den ind i hundens mund. Noget skal der jo være til alle. Jeg kan ikke lade være med at mindes Storm Petersens tekst nedenunder. Det var hans opfattelse af den sociale forsyng — det var i tiden efter den første verdenskrig. Jeg tror, man med uendelig fantasi på en række områder har overført denne metode og denne lignelse til moderne boligpolitik. Man giver 12½ mill. kr. med den ene hånd, men tager til gengæld fra lejernes store masse 50 mill. kr. som en første forsmag på det, som forestår her. Derfor har vort parti to standpunkter.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen og den højtærede boligminister skal ikke på nogen måde være nervøse for den fjendtlige tilbageholdenhed, som endnu præger de konservative og venstre. De få og utilstrækkelige ører, som her gives, skal vi fra socialistisk folkeparti stemme for, fordi vi ikke vil afvise nogen mulighed for selv den mindste forbedring. Men vi ville føle os som ganske utilstrækkelige repræsentanter for boligforeninger og lejere, hvis vi ikke samtidig gjorde opmærksom på, at vi anser dette stykke lovgivning for ganske utilstrækkelig, at man hermed intet problem løser, at man hermed ikke tilvejebringer blot en nogenlunde midlertidig ordning af nogen af grundproblemerne.

Nu ser jeg af det svar, som er givet af den højtærede boligminister på henvendelsen fra boligforeningerne her i landet gennem Fællesorganisationen, at man, hvad angår grænsen for mindrebemidlede og mindstbemidlede, skal have disse befolkningslag i tankerne. Jeg tror, Fællesorganisationen har ret. Med den karikatur, manøvrerne om m²-tilskuddet er blevet til, kunne man nøjagtig lige så godt erkende, at det, der er blevet tilbage af byggestøttelovgivningen her i landet, kun er utilstrækkelige former for social forsyng, intet andet, og at man lige så godt kunne overføre bevillinger af denne art til socialministeriets budget i form — det ville være en langt smidigere fremgangsmåde — af tilskud til folk med små indtægter i stedet for at bære mumien